

Sat Sandesh

2024. július-augusztus ♦ 57. ÉVFOLYAM ♦ 7-8. SZÁM

Tartalomjegyzék

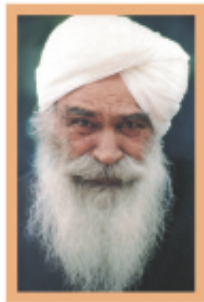
3	A spirituális fejlődés négy szintje	<i>Sant Rajinder Singh</i>
12	Mi a szentek küldetése?	<i>Sant Kirpal Singh</i>
17	A spirituális Mester megmentő ereje	<i>Sant Darshan Singh</i>
25	<i>Spiritualitás a mindennapokban</i> Kérdés-felelet a karmáról, a pillanatban életről, a tévedéseink kezeléséről	<i>Sant Rajinder Singh</i>
29	<i>Történetek</i> Történetek a kegy áradásáról	<i>Sant Rajinder Singh</i>
31	<i>Gyermekoldalak</i> A bensőben található kincsek	<i>Sant Rajinder Singh</i>

Igazság Üzenete

A Sat Sandesh havonta megjelenő magyar nyelvű folyóirat, amelyet a Sawan Kirpal Publications USA engedélyével az SKRM Magyarországi Közössége ad ki. A folyóirat kiadásának célja: Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan Singh és az őket megelőző Mesterek tanításának közzététele. Készült a Sant Mat Alapítvány támogatásával.

ISSN: 1217-6176

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

A SPIRITUÁLIS FEJLŐDÉS NÉGY SZINTJE

Mi az élet esszenciája? Mi az, amit befogadunk, és mi ennek a forrása? Hogyan fordíthatjuk mindazt a javunkra, amihez így hozzájutunk? Az biztos, hogy a figyelmünk abba az irányba fog fordulni. Emberi lényként próbáljuk megérteni, hogy miért jöttünk a fizikai világba. Egy bizonyos családba, vallásba születünk bele, valamely ország egyik városában élünk. Csupán annyi a dolgunk, hogy ebben a közegben teljesítjük a kötelezettségeinket? Vagy ezeken túl is van valamilyen feladatunk?

A mindennapjainkat megvizsgálva azt tapasztaljuk, hogy sok esetben simán folynak a dolgaink, ezért nem is fordítunk túl nagy figyelmet a napi történésekre. Úgy érezzük, hogy minden rendben van, megfelelő módon alakul az életünk. Megfeledekezünk arról, hogy a boldogság és a szomorúság momentumai mindenki életében váltakozva vannak jelen, és a

nehéz napok is elkerülhetetlenül bekövetkeznek. A problémák, a gondok fizikai, mentális vagy spirituális jellegűek is lehetnek. Amikor ezek megjelennek, akkor teszi meg az emberi lény az első lépést az igazi célja felé.

A szentek és misztikusok leírása szerint négyféle ember él ezen a földön, és négy olyan szint van, amelyeken át kell haladnunk, ha el szeretnénk érni a végállomást. Az első szakaszban bárhol akármi is történik velünk, körülöttünk, nem vagyunk képesek vigaszt találni, örömet lelni az adott helyzetben. Elégedettség helyett inkább csapdában érezzük magunkat. Emiatt azután felmerül bennünk a kérdés: „Hol keressem az igazi boldogságot?” Tehát az első szint az, amelyen úgy alakul az életünk, olyan állapotba kerülünk, amelyben eluralkodik rajtunk a boldogtalanság. Ez szükségszerű előfeltétele annak, hogy az igazi célunkat majd valóra

tudjuk váltani. Nagyon sok esetben annyira belemerülünk annak az élvezetébe, amink van, hogy eszünkbe sem jut, hogy még mi egyebet érhetnénk el.

Sant Darshan Singh az egyik versében erről a következőket mondja:

*Abogy reményeim
karavánja előrehaladt,
minden közelgő útkanyarulatot
tévesen a célommak tartottam.*

Ám, ahogy alaposabban körülnézett, felismerte, hogy ez csak egy útforduló volt, és még azon túl is van valami. Vagyis léteznek dolgok a fizikai világ felett is. Ha viszont megmaradunk annak határain belül, amit mindennek, a teljes létezésnek vé-lünk, és csak ennek a szintnek az élvezete tölti ki a mindennapjainkat, akkor az életünk során nem juthatunk el a fizikai létet meghaladó magasságokba. Annak felismerése érdekében, hogy azon kívül is lehetnek dolgok, mint amit a fizikai világban megkaptunk, olyan állapotra van szükségünk, amelyben valami többre vágyunk.

Ez vezet el a második szintre, az útkeresőjére. Megfigyeljük a hozzánk közelálló életét. A vallásunk tanításának a mélyére hatolunk. Más hiteket is tanulmányozunk. Ilyen kérdések merülnek fel bennünk: „Honnan jöttem? Innen hova fogok kerülni? Mit kell tennem, amíg e földön élek?” Válaszokat keresünk. A filozófusok

szavait igyekszünk értelmezni, részt veszünk egy spirituális témájú előadáson, ilyenfajta könyveket olvasunk, és a szentírásokat tanulmányozzuk. Egyre fokozódik bennünk a vágy: tudatosak szeretnénk lenni az örök igazságra.

Nagyon fontos ez a kereső stádium. Enélkül nem fog feltárulni előttünk a valóság. Ezen mindannyiunknak át szükséges esnie. Ha ez sikeres, akkor eljutunk egy végkövetkeztetésre. Függetlenül attól, hogy milyen szintű iskolai tanulmányokról van szó, egy-egy tantárgy alapos megismerése valamilyen konklúzióval fog záródni. Feltesszük magunknak a kérdést: „Mennyit értettem meg belőle?”

Azok, akik a megismert anyagokkal kapcsolatban eljutnak a helyes megértés állapotába, a harmadik szintre emelkednek.

A spiritualitás területén a kutatás végeredménye az a következtetés, hogy csak egy Isten létezik, akinek sokféle a manifesztációja. Az emberek számos névvel illetik, és különféle módszerek alkalmazásával igyekeznek Őt megérteni, megtalálni. Rengeteg információt gyűjtünk be Óróla, akit sok egyéb mellett Ishwar, Allah, Jehova, Lélekfeletti vagy Rabb névvel is illetnek. A lényeg, hogy egy Isten van, és Ő alkotta meg az egész teremtetést. Az összes atomban jelen van. Benne lakozik mindenkiben, és emberi formában élve erről tapasztalatot is szerezhetünk.

A fizikai világ dolgait, mindazt, ami anyagi jellegű, a szemünkkel látjuk. A fülünkkel fogjuk fel ennek a világnak a hangjait. A másik három érzékszervünk révén még sokféle információhoz juthatunk az illúzióknak erről a világról. Ehhez hasonlóan képesek vagyunk arra is, hogy spirituális szinten megtapasztaljuk Isten Fényét és Hangját. Minden szentírás hivatkozik az Igére, amelyet Naamnak, Shabdnak, Kalmának, Anhad Shabdnak, Isteni Fény- és Hangáradatnak is neveznek.

A Shabd Istenből ered, Fényként és Hangként nyilvánul meg, és ez a teljes mindenség megalkotója. Ha összekapcsolódunk vele, a segítségével vissza tudunk jutni az eredeti lakhelyünkre. Ez tehát a harmadik stádium, amelyben a kereső világosan megérti, hogy Isten elérésére van szüksége. Ez az emberi születés egyedüli célja. Ehhez képest minden egyéb jelentéktelen, értéktelen. Ha valaki a földi léte alatt nem képes elérni a létezés célját, az igazi valónk megtapasztalását és Isten megtalálását, ehhez képest minden egyéb értelmetlen.

Amikor eljutunk arra a felismerésre, hogy a lelkünknek Istennel szükséges egyesülnie, felmerül a kérdés, ez miként váltható valóra? A történelem tanúsága szerint csak kevés szent, misztikus érte el Istent. Mi jellemezte az ő életüket? Telített volt szeretettel. Ők mindig kihangsúlyozták, hogy Isten a szeretet Óceánja. A

lelkünk része ennek, és szintén szeretet a lényege. Istenhez csak a szeretet ösvényén előrehaladva lehet visszatérni. A negyedik szakasz az, amelyet csak egy igaz ember képes elérni. Őbenne szilárd lesz a meggyőződés: „Istent csak szeretetben élve érhetem el.”

Hol juthatunk hozzá a szeretet-höz, amely segít abban, hogy egyre közelebb jussunk Istenhez? A gyermek a felnevelkedése során élvezzi a szülők, a testvérek, valamint a közeli hozzátartozók szeretetét. Az iskolában ez a kör a barátokkal bővül. Majd a házastársunkkal és a gyermekeinkkel való kapcsolatban is megtapasztaljuk ezt az érzést. Tehát ezen a földön élve a szeretet különféle fizikai és érzelmi formáit éljük át. Vajon ezek közelebb juttatnak bennünket Istenhez? Van ezeknek egy közös jellemzője: a ragaszkodás, az odakötődés, az adok-kapok, vagyis egy speciális üzleti kapcsolat. „Adtam valamit, amiért cserébe valamit kapnom kell. Megtettem bizonyos dolgokat, és számítok a viszonzásra.” Ebben a fajta „kereskedésben” ára lesz a dolgoknak. Ha megtesszük, amit tőlünk elvárnak, akkor hozzájuthatunk mások elismerésének a különféle megnyilvánulásaihoz.

Meg kell értenünk, hogy a világi szeretet elveit követve soha nem érhetjük el Istent. Hol lelhetünk rá arra a szeretetre, amely örökre boldoggá tesz bennünket, és amelynek gyümölcseként a lelkünk egyesül a Te-

remtőjével? E világban élve sokféle ember társaságában lehetünk, akiktől különféle dolgokat fogadunk el. Például, valaki kinevez bennünket egy fontos pozícióba. Egy másik személy dinamikus üzletember, egy harmadik intellektuális egyéniség, akik valamilyen a segítségünkre lehetnek. Ily módon különféle előnyökhöz juthatunk.

Sant Darshan Singh nagyon sokat írt a spiritualitásról. Arra hívja fel a figyelmünket, hogy azokat, akik valamilyen részesítenek bennünket, derék vagy kiváló embereknek tekintjük. Velük együtt valójában ki előtt hajtunk fejet?

*Ha olyan valakire lelünk,
akit az alázat ékesít fel,
az egy szent köntösét viseli.
Az Ó küszöbénél a világ királyai
is ráleltek a keresett életadó táplálékra.*

A költő-szent e sorokkal azt hangsúlyozza, hogy a Mesterszentet teljesen áthatja, betölti az alázat. A „köntös”, amelyben ez a tökéletesen békés valaki köztünk él, makulátlanul tiszta. Ő ugyanis megvilágosodott lény. Ha valaki ellátogat az Ő küszöbéhez, szemtanúja lehet a kiválóságának, amely előtt a fizikai világ tisztelttel hajt fejet. Miért? Mert amikor valaki felkeres egy tökéletes spirituális Mestert, Őneki senkitől semmire nincs igénye. A Mesterszentek csak adnak nekünk, tőlünk semmit sem várnak el. Azt kívánják, hogy Őhozzájuk hasonlóan mi is váljunk tisztává, és sikerüljön beteljesítenünk a mostani földi rendeltetésünket, vagyis lépkedjünk a végső célunk felé. Ők azt már elérték. Így mit is adhatnánk nekik? Semmire sincs szükségük. Azt szeretnék, ha mielőbb sikerülne

igaz emberré formálódunk.

A történelem tanúbizonysága szerint az Ő segítségükkel nagyon sokan jutottak előre a benső ösvényen, és ismerték fel az örök igazságot. A múlt század nagy spirituális Mesterei, Hazur Baba Sawan Singh, Param Sant Kirpal Singh és a kegyes Mester, Sant Darshan Singh életét vizsgálva megállapíthatjuk, hogy emberek milliói keresték fel őket. Az érintettek különféle országokból érkeztek, a vallásuk is sokféle volt. Vajon miért igyekeztek e nagy lelkek lábához? Isten szeretetéért, amelyből nagy bőségben részesültek.

Mindannyian vágyódunk egy darshanra. Vajon miért? Mert a szeretet egyetlen ilyen pillantása képes a lelkünket a fizikai szintről a mennyei eggekbe emelni. A nagy Mesterek azt kívánják, hogy sikerüljön megtapasztalnunk Isten szeretetét. A spirituális előadásokkal, az Isteni Fényre és Hangra beavatás ajándékával, a Mester jelenlétében elnyert darshanokkal és a meditációval kaphatunk hajtóerőt a végső célunk felé vezető utazásunkon.

A történelem folyamán sok szent és misztikus érkezett erre a színtérre, és ők sokféle külső köntöst viseltek. A Sant Mat útjának fontos alapelve a következő: „Egyszerű élet és magasztos gondolkodás” – ahogy Sant Kirpal Singh ezt oly gyakran kiemelte. Erre Ő nemcsak a mindennapi életünk helyes vezetése érdekében ösztönzött bennünket. A történelem

során voltak olyan királyok, uralkodók, akik szentté váltak. Ezen a spirituális úton nem tanácsolják nekünk, hogy Isten megismerése kedvéért az otthonunkból vonuljunk vissza egy hegytetőre. Hiszen bármilyen körülmények közt élve rálelhetünk Istenre.

Sant Darshan Singh sok szent és misztikus életét tárta fel előttünk. Ezek közül most két példát szeretnék alaposabban bemutatni. Az egyik Mahavira, a másik Buddha. Mindketten királyi család tagjai voltak, és egyaránt megtapasztalták a benső ébredést, azt, hogy ennek az életnek küldetése van. Ezt azután elkezdték keresni. Uralkodó szenvedélyükké vált Isten megtalálása. A tanításaikban kiemelt szerepet kapott az erőszakmentesség, az együttérzés és az alázat.

Darshan Mester azt írta Mahaviráról:

*Vir az élet elixírjében
részesítette az embereket,
és megmutatta az
erőszakmentesség ösvényét.*

Mahavira kihangsúlyozta, hogyha valaki el akarja érni az igazi célt, akkor az erőszaknélküliség útját szükséges követnie. A Sant Mat hagyományban nagy hangsúly helyeződik a vegetáriánus életmódra, ezért az erőszak összes formáját kerüljük el! A dzsain hagyományban a látók egy textil szájmaszkot használnak, hogy még a levegőben lévő mikrobákat se

lélegezzék be, kárt okozva ezzel.

*Vir az élet elixírjében
részcsítette az embereket,
és megmutatta az
erőszakmentesség ösvényét.
Élni és élni hagyni a többieknek,
ez a szeretet tanítása,
amelyet Vir osztott meg a világgal.*

Mahavira azt kívánta, hogy az emberi lények szeretetben éljenek, és ez egyre csak növekedjen az egymással való kapcsolataikban. Vagyis a szeretet gyakorlatba ültetésére helyezte a hangsúlyt, és ezt összekapcsolta az erőszakmentes életvitel szükségességével. Ha szeretünk valakit, akkor nem okozunk neki fájdalmat, szenvedést. Nem vesszük el

senki életét, erről egyedül Istennek van joga dönteni. Ő határozza meg, hogy kinek mikor kell elhagynia a fizikai világot. Az történik velünk, amit az Úr pennája előír számunkra. Az élet Isten kegyes ajándéka. Mindannyiunk sorsáról egyedül Ő határoz. Senkinek sincs joga másokkal erőszakosan bánni. Mahavira ezen üzenete sok ember szívében visszhangzik.

Sant Darshan Singh hasonló megállapításokat tett Buddhával kapcsolatban is a Bölcsesség tornya című versében. Az erőszakmentesség szükségességét e szavakkal támasztja alá:

*Szívű lüketet minden atomban;
A légekör lélegzik, még a por is étellel bír.*

Kihangsúlyozza, hogy az Istenerő minden részecskében benne található, és még a levegő is élettel teli.

*Óvatosan lépkedj, senki
szívét meg ne sértsd!
Gyengéden végy levegőt,
ne zavarj meg a teremtést!*

Mialatt telik az életünk, legyünk nagyon gondosak, körültekintők, egyetlen emberi lény szívét se törjük össze! Ne tegyünk olyasmit, amivel másoknak nehézségeket okozhatunk! Mégha ilyesmi akaratlanul következik is be, a szomorúság, amelyet kivált, nem teheti a dolgot meg nem történtté. Ha valakinek bánatot, fájdalmat okozunk, az nem törölhető ki.

*Óvatosan lépkedj,
senki szívét meg ne sértsd!
Gyengéden végy levegőt,
ne zavarj meg a teremtést!*

Darshan Mester azt kéri, hogy az emberi lény óvatosan vegye a levegőt, hogy ezzel se okozzon kárt a teremtésben. A Sant Mat útját járva nagyon fontos szerepe van az erőszakmentességnek, az együttérzésnek, a szenvedők iránti részvételnek. Miért? Mert a Teremtő minden apró részecskében benne rejtezik. Ha kommunikálunk, azt úgy tegyük, mintha Istennel társalognánk!

Amikor felkeresünk egy templomot, mecsetet, gurdwarát, ott minden mozdulatunkat nagy nyugalom jel-

lemzi. Senkivel nem keveredünk összetűzésbe. Nem osztályozgatjuk az embereket, nem teszünk köztük különbséget. Miért? Mert ott Isten jelenlétében érezzük magunkat. Bárkivel találkozunk a mindennapjaink során, hasonlóképp igyekezzünk nagy nyugalommal, türelemmel kezelni az illetőt! Senkiben ne keltsünk szomorúságot, fájdalmat! Úgy éljünk, hogy a lépteink folyamatosan a végső Otthonunk felé vezessenek! Vagyis a szeretet ösvényén haladjunk előre! Egy szerető soha nem okozna gondot a szeretett személynek; ő mindig csak vigaszt, figyelmességet, gondoskodást tapasztal meg.

Mi mindannyian az örök Szeretett Lény szeretői vagyunk. A vágyunk az elmerülés Őbenne, és az, hogy örömmel telten fejlődjünk ennek a célnak a mielőbbi elérése érdekében. Nélkülözhetetlen a sóvárgó nyugtalanság, amely szüntelenül ebben az irányban hajt előre bennünket.

A négy szakaszból – amelyek a mai témánkat alkották – a negyedik az, amelyen felismerjük, hogy Isten csak szeretetben élve érhető el. Amikor elindulunk a spirituális ösvényen, ezt a szeretetet keressük. Miután menedékre lelünk a tökéletes Mester lábánál, ebből a keresett kincsből egyre többet fogadunk be. Az Ő közelségében a benső érzékenységünk, fogékonyságunk is fokozódik, és elkezdjük az Ő isteni színeit magunkra öltetni. Ebben is nagyon fontos szerepet kapnak a Mester isteni pillantásai,

a darshanok. A satsangokon az örök igazságról szóló tanítást fogadhatjuk be, ami abban is segít, hogy a figyelmünket meg tudjuk őrizni az igazságon.

A szentek és misztikusok tanításában a szeretet kapja a legnagyobb hangsúlyt. Kabir Sahib, akit Sant Kirpal Singh a modern spiritualitás Atyjának nevezett, ezt írta:

*A szeretet az, amire
mindenki hivatkozik,
de a titkát senki sem tudja megfejteni.*

Bár mindenki állandóan a szeretetről beszél, de csak nagyon kevesen ismerik ennek misztériumát.

*Csupán az tudja, hogy mi a szeretet,
aki egész nap a szeretet
könyveit hullatja.*

Kabir Sahib e sorokkal azokra utal, akik már megtapasztalták az isteni szeretetet a bensőjükben, azért hullanak naphosszat a könnyeik, mert Istenre emlékeznek, és vágnak az egyesülésre Ővele. Ezek az öröm és a szeretet könnyei is, amelyek Kabir szavai szerint egész nap ott csillognak a szerető szemében. Ha valaki szüntelenül epekedik Isten után, ez felgyorsítja a spirituális fejlődését. Az ilyen ember a világi elfoglaltságai intézése közben is Istenre gondol.

Kabir azt mondja, hogy ez a szeretet annyi édességgel itatja őt át, hogy folyamatosan befelé irányul a figyelme. Egy másik kijelentése szerint ezt a szeretetet nem jellemzi az adok-kapok, nem nő a mezőn, mint egy leszakítható virág, nem fejlődik ki valakiben attól, hogy répát vagy retket eszik. Boltokban sem kapható. A régi időkben voltak olyan nagy vásárok, amelyeken élelmiszer-csereüzleteket szerveztek, kötöttek a termelők. Az isteni szeretet azonban soha nem szerepelt a termékek között.

*Se királyhoz, se koldushoz
nem folyamodhatunk,
mindeniünket felajánlva érte cserébe.*

Kabir ehhez még azt teszi hozzá, hogy e szeretet mámorában fürödve észre sem vesszük, hogy ez minden egyebet elvesz tőlünk. Tűzhöz hasonlítható, amelyben az emberi lény teljesen felemésződik. Semmi más nem marad meg, csak a Szeretett Lény. Minden egyéb jelentéktelen, felesleges lesz. Ilyen intenzív sóvárgásra van szükség Isten eléréséhez. Ez azt jelenti: bármerre nézünk, Őrajta kívül semmit sem látunk. Az isteni szeretet tűzében minden egyéb hamuvá porlad. Ez a helyzet ahhoz hasonlítható, ahogy az éjjeli lepke beleveti magát a lángba. Nem törődik azzal, hogy megsemmisülve egyesül a csábítóan lobogó tűzzel, mert az a rendeltetési helye. „Csak a tűzben érhetek célba.” Ráadásul az éjjeli lepke nem fél, mert úgy érzi, hogy a lángban tovább él. Ez annak az életvitelnek lehet a jelképe, amelyben az ego megsemmisül. Ez csupán akkor következik be, amikor az örök igazság feltárul előttünk.

Mindannyiunk közös gyarlósága az önösség: „Én ezt tettem. Ez mind az enyém. Az elmém pontosan működik. Ehhez nálad sokkal jobban értek, ezért rám figyelj! Én mindenkit korrekt módon irányítok.” Ha alaposabban megfigyeljük, az összes kommunikációnk reggeltől napestig

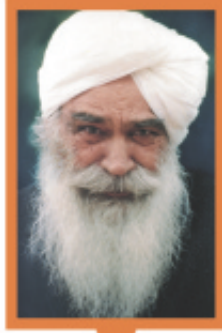
abba a kategóriába esik, ahol az „én”, a „nekem”, az „enyém”, vagyis az ego uralkodik. Ez a legnagyobb akadály az igazság megismerésének az útjában. Ezért a szentek és misztikusok ismételten kiemelik, hogy Isten szeretetének a megismerésére van szükségünk. Ettől fog megszűnni az ego működése, és válunk képessé Isten elérésére. Hol fog létrejönni ez a találkozás?

Sant Darshan Singh erről a következőket mondja:

*Hajnaltól napnyugtáig
keresem az isteni szeretetet.
Egy Vezető után kutatok,
akit teljesen betölt a szeretet mámor.*

E sorok üzenete a következő: „A szeretet utolsó szintjének az elérésére sóvárgok.” Mi ebben a végső határ? A lélek belemerülése Istenbe. Ez miként válhat valóra? A költő-szent olyan személyt keres, akit teljesen betölt az isteni szeretet. Egy spirituális Mesterre vágyik, aki e szeretet mámorában él, mert Ő majd a vágyódó személyt is képes a szeretettől elragadtatott állapotba juttatni.

„Egy Vezető után kutatok, akit teljesen betölt a szeretet mámor.” Olyan valakire van szüksége, aki a helyes irányba tereli, mert csak így részesülhet abból a kincsből, amellyel egy hozzáértő Adeptus, egy megvilágosodott lény rendelkezik. Így az útkezeső is magára öltheti a Teremtője szeretetének a színeit.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

MI A SZENTEK KÜLDETÉSE?

A szentek megbízatása az, hogy ismét egyesítsék az Istentől elszakadt lelkeket Ővele. Ez az egyetlen feladatuk. Nem foglalkoznak társadalmi, politikai vagy egyéb kérdésekkel. Ez az Ő kizárólagos munkájuk. Kegyesen ráébredsztenek bennünket a lelkünkre, és ezt a küldetésüket hatalmas odaadással végzik.

Az Istennel való találkozásra ösztönzik az embereket. Azért jönnek a világba, hogy felemeljék a lelkeket, és újra visszajuttassák őket a Teremtőhöz. Az istenek és istennők inkarnációi is dicsőítik az ilyen megvilágosodott lényeket. Minden spirituálisan fejlett lény nagyra becsüli a szenteket. Ők mind azt hangsúlyozzák, hogy az emberként megszületés különleges kegy, hatalmas szerencse. Isten egy fantasztikus létformával ruházott fel bennünket.

A spirituális Mesterek teljes szívükkel azt kívánják, hogy ezt végre ismerjük fel, és ennek érdekében erőteljes szavakat használnak. „Ez az emberi születés lehetőség arra, hogy megtaláljuk Istent. Ha nem élünk a lehetőséggel, elvétjük a lépést, és nem jutunk feljebb a létrán, akkor még egyszer nem lesz ekkora szerencsénk, és az életünk haszontalanul múlik el.” Amint az emberi formával kapott esélyünk elvész, az egész életünk semmit sem ér. Hiába kaptuk meg az emberi születést, ha ez alatt nem találjuk meg Istent, akkor az egész balszerencsés, átok sújtotta lesz.

„Átkozott lesz az étel, amit eszünk, ilyené válik az alvás, amely most annyira pihentető a számunkra. Elátkozott lesz minden ruha, amit viselünk.” Hiábavaló, elfecsérelt lesz az idő, atmi a testünk gondozására szenteltünk. Vajon mikor fogjuk ezt így érezni? Amikor véget ér az életünk, és még mindig nem találtunk rá Istenre. Ha nem fedezzük fel az örök Szerelmünket ebben a

formában, akkor az emberi létünk veszendőbe megy.

Mivel telnek most a napjaink? Le-foglalnak bennünket a külső tevékenységek, a testünkről való gondoskodás, és a világi javak felhalmozása. Az egész időnket erre fordítjuk. Napi 24 órával rendelkezünk, és mindegyik órát külvilági célok kergetésével töltjük. Mi történne velünk, ha ma lejárna az időnk? Ha folyamatosan a világ foglalja le a gondolatainkat, akkor magától értetődően vissza fogunk ide térni. Ha állandóan Istenre emlékezünk, akkor az Ő megnyilvánulását fogjuk látni mindenben. Ha elkezdjük megízlelni az Úr Nektárját, akkor miért térnénk vissza ebbe a világba? Természetesen, ha Isten valamikor ezzel megbíz bennünket, az teljesen más helyzet lesz. Ám a jövés-menés a világba számunkra biztosan véget fog érni.

A szentek azt mondják, hogy rendkívüli szerencsével kaptuk meg ezt a szép testet. Ezért meditáljunk a Teremtőre! Ha valakit Isten különleges kegyéből magasztos sors-küldetéssel bíznak meg, Ő az Úr nevére meditál, Ő rajta tartja a figyelmét. Nagy szerencse kellett ahhoz, hogy az emberi formában születhessünk meg. Ez a teremtés legmagasabb szintje. Ha megkaptuk ezt a fantasztikus testet, akkor Istenre meditálva éljünk benne! Az Erő, amely a Teremtő manifesztációja, tartja fenn a teremtés összes régióját. A szentek ezt kérik:

*Meditálj az Úr nevére,
amely magasztos, fenséges.
Ő mindenki megteremtője!*

Vegyük szemügyre az életünket! Mivel telik az időnk? Ha a világba merülten telnek a napjaink, akkor újra meg újra vissza kell térnünk erre a szintérré. „Ahol a figyelmünk, ott vagyunk.” Vajon meddig akarunk a maja foglyai maradni? Hogyan kaphattuk meg az emberi születés ajándékát? Ne higgyük azt, hogy ez egyszerű, könnyű volt! Tekintsük különleges kegynek! Ez a születés az aranyat érő lehetőség számunkra: a lelkünk újra egyesülhet Istennel. A szentek azt kérdezik, miért vagyunk ilyen öntudatlanok, miért vesztegetjük illúziók közt az életünket?

*Ó, te balandó lény!
Azért jöttél ide, hogy kincsre lelj.
Milyen haszontalan
tevékenységbe bonyolódtál bele?
Az élet-éjszakád lassan véget ér.
Ó, te balandó lény!
Azért jöttél erre a világra,
hogy profitálni tudj
az emberi születésből.
Mi az az érték, amelynek
a megszerzésére
minden esélyed megvolt?
Meg kellett volna találnod Istent.*

Ez a spiritualitás lényege. Milyen haszontalan tevékenységek kötnek le bennünket? Az ilyen élet olyan, mint

a koromsötét éjszaka, amely egyszer mindenképp halálba torkollik. Milyen értelmetlen cselekedetekkel foglaljuk le magunkat? Ezek egyike sem hozhatja el a megváltást, a megszabadulást. Az életünk éjszakája a vége felé közeleg. Minden szent erre figyelmeztet bennünket. Szeretettel telten azt kérdik:

*Mit csinálsz? Ne maradj öntudatlan!
Ébredj fel! Vájl tudatossá a lelkedre!
Álomba merülten, illúziók
közt telnek a napjaid.
Ó, szív! Ne élj becsapottan,
megfévesztetten!
Egy napon Yáma el fog jönni érted.*

Minden spirituális Mester beszél erről. Mi most álomállapotban élünk, és az illúziók hálójában vergődünk. Olyan ez, mintha tudatmódosító szer hatása alatt lennénk, az ilyen emberek ugyanis nem látják tisztán a körülöttük lévő világot. Nem tudják, hogy merre menjenek. Hozzájuk hasonlóan a mi tudatunkat is befolyásolja a káprázat, a hamis világgép. A lelkünk, ez a tudatos teljesség Isten része, de elkábult, megrészegült a fizikai jelenségek természetétől. Mikor fogunk végre felébredni? Az emberként megkapott különleges helyzetünkben itt a legfőbb ideje annak, hogy végre felelőssé váljunk, és túlhaladjunk a fizikai létezés szintjén. Ha továbbra is alszunk, veszendőbe fog menni az értékes életünk.

A szentek oly sokféle módon

igyekeznek megértetni velünk, hogyha továbbra is így élünk, akkor semmi előnyünk nem származik az aranyat érő lehetőségből, amelyet megkaptunk. Amikor ők lejönnek a fizikai szintre, felteszik nekünk a kérdést: „Mit csinálsz? Ébredj fel! Meddig akarsz még szenderegni?” Nem fogjuk újra meg újra megkapni az emberi születés ajándékát, ezt most kell a javunkra fordítanunk! Ha nem vágunk neki a benső utazásnak, akkor erre ki tudja, mikor lesz újra esélyünk. Így az életünk haszontalanul múlik el.

A spirituális Mesterek sokféle módon igyekeztek ezt megértetni velünk. Az érett gyümölcs, amely leesik a fáról, már nem tehető vissza oda. Az emberi születésünk az érett gyümölcs. Rajtunk múlik, hogy megtaláljuk-e Istent. Azért kaptuk ezt a formát, hogy beteljesítsük a küldetésünket. Az érzékek szintje fölé szükséges emelkednünk, hogy összekapcsolódhassunk a Teremtőerővel. Egyébként megmaradunk a karma kerekében. Ki tudja, mikor fogjuk újra megkapni az emberi testet? Ez a lényegi kérdés.

Mi vajon a felébredés módszere? Most ezt fogjuk körbejárni. Sajnos, nem szentelünk figyelmet ennek a kérdésnek, pedig a szentek élénk tárják a lélek-vándorlás egész történetét. Ahogy korábban már említettem, ők nagyon jó megfigyelők, és nyitott szemmel látják a világot. Mi csak sodródunk az árral. Aki egy hömpölygő folyó partján áll, látja, mennyire szánalomra méltóan ki-

szolgáltató a helyzetünk. Vajon a végső pillanatban a megbánáson kívül mi marad nekünk? A halál idején ugyanis már tisztábban látunk, és fájó szívvel kérdezzük meg magunktól: „Ó, mit tettem?” Ám ennek ekkor már nincs értelme. Az eltávozás után az ilyen lélek benne marad a karma kerekében. A gondolatok, a figyelem rossz iránya miatt lesz ez valaki végzete. Aki viszont úgy él a világban, hogy közben afölé emelkedik, vagyis felébred, az mindenben Istenre fog ráismerni. Ilyen esetben nincs az az erő, amely képes lenne újra behúzni a káprázat függönyét a szeme előtt. Az ilyen ember a szó valódi értelmében szabaddá válik.

Szóval, az emberi születés Isten csodálatos ajándéka. A szentek szüntelenül arra emlékeztetnek bennünket, hogy most kell valóra váltanunk a legmagasabb célt. Mi értelme van annak, ha az egész világot elnyerjük, de elveszítjük a lelkünket? Mi haszna van annak, hogy minden időnket a világ tárgyainak a gyűjtögetésére fordítjuk, de nem sikerül megtapasztalnunk a lelkünket? Ha nem találkozunk Istennel, az egész földi életünk veszendőbe megy. Ott van bennünk az Erő, amely ezt a testet működteti. Különleges lehetőséget kaptunk, amellyel élve visszahúzhatjuk a lelkünket a külső kötöttségeitől, és összekapcsolódhatunk Istennel a bensőben. Ez az, amit eddig még nem tettünk meg.

Az emberi forma a legmagasabb szint az egész teremtésben, a 8,4 mil-

lió életforma között. Minden más faj a mi szolgálatunkra teremődött, és mi e létra legmagasabb fokán állunk. A földi létünk küldetése a lelkünk belemérítése Istenbe. A szentek ismételtelen kiemelik, hogy hatalmas ajándékként kaptuk meg ezt a szép testet. Még az istenségek is arra vágnak, hogy ezt megszerezhessék. Tegyük spirituálisan pezsögővé a mostani fizikai létünket, és az Úr szolgálata legyen a gondolatainkban! A bensőben élő összes lénynek az emberi születés a vágyott cél. Különleges kedvezménytel jutottunk hozzá. Minél gyorsabban fejlődünk spirituálisan ebben a testben, annál hamarabb érjük el az örök Otthonunkat.

Kétségtelenül sok a kísértés ebben a világban, ugyanakkor hatalmas engedménytel is kaptunk. Aki ellen tud állni ezeknek a csábításoknak, és képes az érzéki funkciók fölé emelkedni, az rálel az örök életre. Számukra a világba való jövés-menés befejeződik. El fognak érni egy olyan szintet, ahol még az istenek és istennők is meg fognak hajolni előttük. Ha az egész életünkben csak a külvilág ügyes-bajos dolgaival foglalkozunk, és anyagi javakat igyekszünk megkaparintani, akkor eltékozoljuk az életünket. A szentek megtanítják nekünk, miként fejlődhetünk spirituálisan, hogyan egyesíthetjük a lelkünket Istennel, és mi módon válhatunk az Úr szócsövévé. Maradjunk meg a vallásunkban, de eközben lankadatlan szorgalommal szolgáljuk a lelkünket!

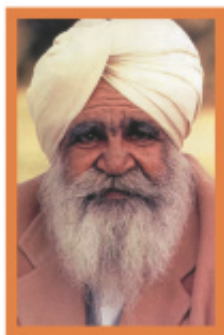
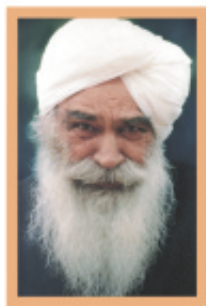

Királyoknak és alattvalóknak, mindenkinek el kell végeznie ezt a feladatot. Megkaptuk ezt az emberi testet, amely nagyon értékes és különleges. Miután a miénk lett ez a felbecsülhetetlen értékű lehetőség, annak célját be kell teljesítenünk. A gazdagok és a szegények, mindenki belemerül a külvilág dolgainak a hajszolásába. A szegények csak a fizikai nyomorúságukra tudnak gondolni, a gazdagok e világ örömeit élvezik, a királyokat pedig lefoglalja az uradalmuk irányítása. Ám mindeközben egyikük sem találja meg az igazságot. A testük fenntartása foglalja le őket, vagy a társadalmi kapcsolataikat építgetik, esetleg politikai ambíciókat dé-

delgetnek, de mindegyikük elvesztegeti az életét, mert csak a külvilággal törődnek. Nem fordítanak figyelmet az emberi élet legfontosabb aspektusára.

Ezt a munkát csak az emberi testben élve lehet elvégezni. A szentek ezt nagy részletességgel magyarázzák el. Akár gazdag, akár szegény valaki, mindenkinek ez a végső célja, ami megvalósítatlan marad, ha a maja világa teljesen leköti a figyelmet. A lakáshoz, amelyet egy napon el kell hagynunk, az elménk segítségével erősen ragaszkodunk. A hellyel pedig, ahova át kell költöznünk, egyáltalán nem foglalkozunk. Hiszen egyszer el kell mennünk innen. Mi azonban nem törődünk ezzel.

Szóval, ki nevezhetne bennünket bölcsnek? A halál elkerülhetetlen. Efelől kétségünk sem lehet. Vajon melyik részünk fog eltávozni és hova? Egy kicsit érdemes elidőznünk ennél a kérdésnél. A világi dolgokban nagyon okosak vagyunk. Bármilyen kis munkánk van, azt meg kell alapozni. Vajon miféle előkészületeket tettünk a spirituális teendőink érdekében? Semmilyen. A gazdagok és a szegények is ugyanabban az illúzióban élnek. A szentek látásmódja más. Ők nagy hangsúlyt helyeznek a spirituális feladatokra. Azt kérik, hogy maradjunk meg a vallásunkban, de ismerjük fel, hogy megtestesült lelkek vagyunk. A legnagyobb munka, amit ebben az életben megvalósíthatunk, az Isten megtalálása.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj

A SPIRITUÁLIS MESTER MEGMENTŐ EREJE

*A vallási rítusokkal,
a rituálékkal és a szenteskedéssel,
ami mindenféle látható, a halál hírvivője,
a végső adóbehajtó
kírabolja az embereket.*

Guru Arjan Dev, az ötödik szikh Guru isteni himnusza a spiritualitás lényegét tárja elénk. Amikor ilyen megvilágosodott lények jönnek a világba, megfigyelik, hogy mit csinálunk. Ők azzal az egyedüli céllal érkeznek ide, hogy az Istentől elszakadt lelkeknek sikerüljön elérni az újraegyesülést Ővele. Ezek a jószágos, alázas lények már a születések és a halálok körforgása fölött állnak. Ők Isten iránti odaadó imádatban élnek. Másokat arra ösztönöznek, hogy szintén találjanak rá Istenre. Megajándékozzák Isten őszinte keresőit az életimpulzusukkal, és egyesítik őket a Teremtővel.

Bhai Nand Lal Goya kihangsúlyozta, hogy egy tökéletes Mester

meggyógyítja a szíveket, és ez szívtől szívig megy végbe. Egy ilyen lény kezelésbe veszi a lelkeket. Ez a „gyógykezelés” csak szívtől szívig, szemtől szemig és lélektől lélekig, a spirituális Mester és a tanítványa közvetlen kapcsolatában valósulhat meg. Az Ő célja az, hogy egyesítse a lelkünket Istennel. Megfigyeli, hogy mit csinálunk, és mi mindent nem teszünk meg, ami akadályt jelent az Istennel való kapcsolatunkban.

Azt tanácsolja, hogy menjünk el a gurdwarába, a templomba, a mecsetbe, és a vallásunk hagyományait követve végezzük el az összes rituálét. Ám ezenkívül tanulmányozzuk az összes szentírást, a szent könyveket! Ezek a kezdőlépések ahhoz, ha el szeretnénk érni a megváltást. Ám fontos tudnunk, hogy ezek külső ismeretek. Az exoterikus tudás birtokában, az imák mormolásával, Isten szavakba foglalt dicsőítésével, a böjtökkel, az adományokkal, az összes

szokás, ceremónia segítségével sem merülhetünk el Istenben. Mindezekkel a rituálékkal az óramutató járásával egyező módon járjuk körbe az odaadást. A régi időkben imádták a Napot, és vizet ajánlottak fel neki.

Egy-egy vallásban rengeteg egyéb rituálé hagyományozódik nemzedékről nemzedékre. A himnusz szerint ezeknek ugyan megvan a maguk értéke, főleg azért, mert így felebred az érdeklődés a spiritualitás iránt, de az már gond, hogy valójában az összes figyelem ezekre a ceremóniákra irányul. A mi végső célunk Sach Khand, az igazi Otthonunk elérése. Jelenleg Pakhandban élünk. Ez a szanszkrit szó képmutató, álszent, színlelő, álságos világot jelent. A vágyak, a szeszélyek, a hóbortok töltik be a napjainkat. Az igazi valónk nem kap helyet benne. Nem számít, hogy mennyire vagyunk gyarlók, bűnökkel telik, arra törekszünk, hogy mások szentséges, tiszta embernek lássanak bennünket. Amikor egy gyerekkel beszélünk, sokat füllentünk, hazudunk, amire ő könnyen rájön. Ha azután ismétlődnek az ilyen helyzetek, többé nem fog tisztelni bennünket.

Az életünk különféle szakaszaiban annak megfelelően igyekszünk viselkedni, megmutatkozni, amit szerintünk a társadalmi környezetünk elvár, ami aszerint is változó, hogy éppen milyen a szociális háttér. Ezért mondják azt, hogy sokféle arcunk van, amelyet az adott körülmé-

nyeknek megfelelően öltünk fel. Ez a maszk hasonlíthat az oroszlánéra, a majoméra vagy egy sakáléra is. Nem állunk készen a valódi színeink megmutatására. Az életünk az álcázások, az elkendőzések sorozatából áll. Tarkatjuk azt, akik valójában vagyunk. Emiatt az életünk nem más, mint a különféle maszkok cseréjének a története. Az adott helyzetekhez igazítjuk az álarcainkat.

Figyeljünk arra, amit az ötödik szikh Guru mond, aki a mai napig a vallási demokrácia képviselőjeként a mártíromság példaképe! Ő volt az, aki összeállította a Guru Granth Sahibot, amely a megelőző 400 év indiai szentjei himnuszainak, költeményeinek a hatalmas gyűjteménye. Ennek a műnek minden szava rendkívül erőteljes, és teljesen átítatja a szívet, az elmét, a lelket.

Figyeljünk szeretettel a szavaira!

*A vallási rítusokkal,
a rituálékkal és a szenteskedéssel,
ami mindenfelé látható, a halál hírvivője,
a végső adóbehajtó kirabolja
az embereket.*

A himnusz sorai a rituálék mellett a „adóbehajtó” szóval a karmára is utalnak. Mi a karma? Egy személy akciója. A megnyilvánulásainkkal karmákat gyártunk. Vannak közös cselekvések is, amelyeket valamely vallás gyakorlása során hajtunk végre. Ezek a cselekedetek exoterikus jellegűek, mivel a külső világban mennek végbe.

Nincs közük a benső, a spirituális áldáshoz.

Az emberek sok zarándoklaton vesznek részt. Templomokat, gurdwarákat, mecseteket építenek. Nyilvánvaló, hogy ezek azzal együtt értékesek, hogy olvassuk a szentírásokat. Ám Isten igazán odaadó híve minden ezen túl arra törekszik, hogy személyesen megtapasztalja az igazságot, részesüljön az áldásokban, amelyekre ezek a szent könyvek hivatkoznak.

A Guru azt mondja, hogy az exoterikus ismeretek és a különféle szertartások végzésével etikus életvezetésre törekszünk. Ám ezek nem alkalmasak arra, hogy gyakorlati tapasztalatot szerezhessünk a lelkünk-ről és az Isteni Fényről. Vagyis a rítusok, rituálék odaadó végzése és a szentírások tanulmányozása segítségével nem érhető el az élet legmagasabb célja, a lelkünk és Isten megismerése.

Az összes vallás azt hirdeti, hogy az ember „Ashraf-ul-Makhluqat”, a legnemesebb lény, a teremtés koronája. Más szavakkal: „Nar-Narayani Deh”, Isten temploma. Egyedül ebbe a formába beleszületve érhető el a lélek egyesülése Istennel. A szentek ismételtén azt kérik tőlünk, hogy ne vesztegessük el ezt a lehetőséget. A mostani földi létünk minden pillanata rendkívül értékes, ezért fontos, hogy a helyes úton előrehaladva kamatoztassuk azt. Fordítsuk a javunkra az ezoterikus tudást! A segítségével ne világi dolgokat akarjunk megszerezni, hanem tapasztaljuk meg magunkban Istent!

*A vallási rítusokkal,
a rituálékkel és a szenteskedéssel,
ami mindenfelé látható, a balál hívívője,
a végső adóbehajtó
kiralbolja az embereket.*

Amikor az exoterikus tudást alkalmazzuk, és különféle rituálékat végzünk, kétféle karmát okozunk: rosszat is, meg jót. Vagyis mindkét fajta karmából begyűjtünk valamennyit. A Bhagavad Gita kiemeli, hogy mindkettő megköti a lelkünket. Az egyik aranyból való, a másik vaslánc. Miután valaki örökre elhagyja ezt a fizikai testet – és nem egy tökéletes élő Mester beavatottja – a rossz tettei pokolra juttatják a lelkét. Abban hiszünk, hogy a nemes cselekedetek jutalma majd a mennyekben lesz élvezhető.

A Gurbani sok helyen hivatkozik ezekre, mint igazságra. A Korán szintén azt állítja, hogy amikor egy lélek elhagyja a fizikai testet, megérkezik a halál angyala, hogy Dharam Raj, a halál ura elé vigye. A lélek ekkor ahhoz hasonló állapotban van, mintha a Holdon, egy idegen, kietlen égitesten lenne. Éhes, szomjas és más nehézségek is gyötrik. Teljesen megdermed. Majd mi történik? A Dharam Raj által kijelölt ügynök, akinek az a feladata, hogy a halál ura elé vigye az adott lelket, segít annak jobb állapotba kerülésében, ha az elfogadja az „üzleti ajánlatát.” Azt mondja: „Adunk neked ennivalót, de cserébe elkérjük a nemes cselekedeteid gyümölcsét.” Ebből is láthatjuk, mily hatalmas ez az illúzió, amelyet csak a spirituális Mesterek képesek feltárni előttünk.

A lélek a jó tettei jutalmaként a mennyekben jutna, de arra nincs fel-

készülve, hogy útközben meglophatják a rablók. A Korán erről azt mondja, hogy mialatt a lélek előrehalad a bensőben, a halál ügynökei megadóztatják. Mivel rendkívül szomjas, gyötrődik emiatt, a halál ügynöke üzletet ajánl neki: „Add nekünk a jó tetteid gyümölcsét, és cserébe vizet kapsz tőlünk.” Mit tehet a szerencsétlen lélek? Kénytelen megadni azt, amit kérnek tőle. A lélek hideget és forróságot is érez. A lényeg az, hogy mire a halál ura elé kerül, a rítusok, rituálék végzésével összegyűjtött jutalmakat elrabolják tőle. A megjutalmazás összes lehetőségét elvették tőle. Az a mi álmunk, illúzióink, elképzelésünk, hogy az ilyen jó cselekedeteink a mennyekben juttatnak bennünket. Ennek az elképzelésnek a tükörképe, amelyet itt a földön megalkotunk, darabokra törik a bensőben.

A lényeg, amit a himnusz sorai igyekeznek megértetni velünk: a külsőségek, a szertartások, az exoterikus módszerek alkalmazása nem biztosítja a végső megszabadulást, nem jelent garanciát a mennybe jutásra. Ugyanis a halál ügynökei kifosztják a lelket, és amikor a halál ura elé kerül, csak a feljegyzett rossz tettek maradnak meg, sok jó pedig kikerül a feljegyzésekből. Ez azért van, mert a jó tettekkel vámot fizettünk.

Mi lesz mindennek a következménye? Szomorúság, és a jó tettek sem szolgálják az igazi javunkat, mert nem tesznek szabaddá. Ezért mondja azt Krisna, hogy a jó vagy a rossz csele-

kedetek egyaránt megkötnék bennünket. Ha egyik akarunk lenni az Úrral, akkor el kell jutnunk egy spirituális Mester lótuszlábaához, aki az exoterikus ismeretek világából bevezet bennünket az ezoterikus tudásba, az illúziók színteréről a valóságba, a sötétségből a Fénybe.

A hatalmas igazságok milyen szépen és kevés szóval fejezhetők ki! A tényleges helyzet, az igazság ugyanis az, hogy mindannyian kelepcébe kerülünk. Bármilyen vallást követünk, bármerre járunk, azt kérjük tőlünk, hogy jó dolgokat tegyünk, és akkor elnyerjük a megváltást. Mennyire hitelen és egyedülálló módon mutatják be a himnusz idézett sorai aényt, hogy a jó karmák nem garantálják a megváltást. Az csak a Naam által érhető el, amely a megtestesült Ige, közöttünk emberi formában jelenlévő Istenerő áldása, ajándéka.

*A vallási rítusokkal,
a rituálékkal és a szenteskedéssel,
ami mindenfelé látható, a balál hírvivője,
a végső adóbehajtó kirabolja
az embereket.
Aki a Nirvána állapotában
Kirtánnal dicsóítja a Teremtőt,
és a meditációban szemlélődik. Órajta,
ebből egy pillanat is elég
az örök üdvösség elnyeréséhez.*

Amikor ilyen állapotban vagyunk, akkor megnyílik az út előttünk, és elérjük a megszabadulást, a megváltást. Ekkor folyamatosan maradjunk meg

a szemlélődés állapotában! Sant Kirpal Singh gyakran mondta azt, hogy minden szentírásban szó esik a megújulásról, és arra is magyarázatot kapunk, hogy ez mit jelent. A kirtán jelentése: „megtisztulás.” Még a külső kirtán, vagyis az odaadásról szóló himnusz éneklése is felemelő hatású. Miért? Mert fokozódik a benső kirtán megtapasztalása iránti vágy. A Gurbani az igazi szikh dicséretét zengi, aki a kora hajnali órákban, az Amrit Vela, a Nektár áradása idején meditál a Naamra. Guru Arjan Dev azt tanácsolja, hogy olvassuk a szentírásokat, énekeljünk az Urat dicsőítő kirtánokat, mert ezek elősegítik a figyelmünk befelé fordulását. Amikor Isten egy spirituális Mester formájában manifesztálódik, az emberek hálát adnak érte, és dicsőítik a Naamot, amelynek a segítségével elnyerhető a megváltás.

Mindenkinek megvan a maga stílusa, így például egy szufi, aki a mélységes sóvárgás állapotában van, így fohászkodik:

*Ó, Sejk! Zárd be ezeket
a szent könyveket,
és adj nekem gyakorlati
tapasztalatot az igazságról,
amelyről korábban beszéltél nekem!*

Hazrat Bulleh Shah életében is hasonló dolgok történtek. Amikor Inayat Shah, a Mestere megáldotta valamennyi spirituális kinccsel a bensőjében, és ezért elkezdte magasztalni a megtestesült Istent, a város összes

bírója és papja összegyűlt, hogy megértessék vele: minden szava szentségtörés. „A téma nem könnyű. Csak akkor magyarázható el másoknak, ha mi magunk megértjük.” Mit tett ekkor Bulleh Shah? Az összes szentírást, amelyeket addig elolvasott, négy külön sorba rendezte. Majd azokat egy takaróba burkolva az ágya négy lába alá helyezte, és befeküdt az ágyba.

Amikor a helyi főbíró a többi hivatalos emberrel együtt odaért, nagyon dühösen azt kérdezte: „Mit műveltél?” Bulleh Shah azt felelte: „Majd később beszélünk erről, de előbb egy teljesen banális, egyszerű kérdésre válaszolj nekem. Utána bármilyen büntetést szabsz ki rám, el fogom viselni. Akármilyen lesz a döntés, el fogom fogadni.” A bíró erre azt válaszolta: „Nos, halljuk a kérdést!” Bulleh Shah a következőket mondta: „Ha bármelyik barátod, akit az életednél is többre becsülsz, megígéri neked, hogy ad valamit, de az ígéretét nem teljesíti, bár újra, meg újra azt szajkózza: Majd adok valamit, majd adok valamit... Ám ezt az ígéretét ő sohasem teljesíti, te mit mondanál ennek a barátnak?”

A főbíró ezt válaszolta: „A barát teljes bizonyossággal szószegő volt” Bulleh Shah erre azt mondta: „Nos, akkor az összes szentírás hiteltelen, megbízhatatlan, mert mind azzal az ígérettel áztatott engem, hogy Isten elérhető, az Isteni Fény ragyogó, a Mennyei Muzsika magával ragadó, a

Naam Nektárja a létező legédesebb, amelyhez e földön semmi sem hasonlítható. Minden szent könyv naponta ezt ígérte nekem. Akkor vajon ezek a reményeim miért maradtak beteljesületlenek? Minden nap csak tovább halasztódott ez a dolog. Ez az állapot ahhoz hasonlítható, mint amikor a szerelmünk ígér valamit, de nincs más, csak a szüntelen vágyódás. Elmúlik egy éjszaka, és én várom a következőt. Ilyen az én állapotom. Nos, erre mit mondasz?” Választ sem várva Bulleh Shah ezt kérdezte: „Láttad már Istent? Hallottad már a mennyekből alászálló Hangot?”

Minden jelenlévő teljes hallgatásba burkolózott. Bulleh Shah pedig rámutatott, hogy az összes rítus, rituálé, az exoterikus ismeretek tárháza, az általuk javasolt módszerek, mint a zarándoklatok, az alamizsnák, adományok juttatása, egy menedékhelyre visszavonulás, a böjtölés csak egy bizonyos határon belül jó dolog. Fokozzák az érdeklődést a spirituális dolgok iránt, de nem nyújtanak személyes benső tapasztalatot, amelyre egyébként a szentírások hivatkoznak.

*Aki a Nirvána állapotában
Kirtánnal dicsóítja a Teremtőt,
és a meditációban szemlélődik Őrajta,
ebből egy pillanat is elég
az örök üdvösség elnyeréséhez.*

Majd ezt kérdezte Bulleh Shah: „Vajon hogyan érhető el ez az állapot? Miként válhatunk végleg sza-

baddá? Hogyan érhetjük el a Khuda-Shanasi állapotát, az egységet Istennel? Ennek egyetlen módja van, az, ha összekapcsolódunk az örökkévaló Kirtánnal. Tanuljuk meg, hogyan hangolódjunk rá erre!”

A Kirtan a Gurbani magyarázata szerint az Isteni Muzsika. A Shabdról az olvasható benne, hogy Isten megalkotta ezt a teremtést, és két formában nyilatkozott meg: a Hangáradatban, a Szférák Zenéjében és az Isteni Fényben. A különféle vallásokban eltérők ennek az Erőnek a megnevezései. A Védákban Naad, az Upanishadokban Udgit, Szent Pálnál Ige, Zoroaszternél Sarosha, a Gurbaniban Shabd, Kirtán, Amrit. Az örök Shabd a fizikai érzékelésen túli. Az „Anhad Shabd” elnevezés azt jelenti. „Örökké zengő Muzsika”, amely a benső utazáson Trikutiba, a kauzális régóba emeli a lelket. Brahma a teremő, Vishnu a fenntartó, és Shiva vagy Mahesh, a pusztító istenség – ők mind az illúzió teremtményei. Ha egy lélek eljut a szuprakauzális szintre, azt „Saar Shabd”-nak, az ezen túli régiót pedig „Sat Shabd” névvel illetik. Bulleh Shah a versében a Nirvána állapotra hivatkozik. Ez a szint túl van a tri-gunán, az elme három kötőerején, ami a szattva, a radzsasz és a tamasz.

Amikor a testi tudatosság fölé emelkedünk, megpillantjuk a spirituális Mester sugárzó formáját, majd elmerülünk benne. Utána elérjük Trikutit. Áthaladva rajta megérkezünk

Amritsárba, a Nektár tavához, amelyben megfürdik a lelkünk, miközben az Isteni Hangáradatot hallgatja:

*Aki a Nirvána állapotában
Kirtánnal dicsőíti a Teremtőt,
és a meditációban szemlélődik Őrajta,
ebből egy pillanat is elég
az örök üdvösség elnyeréséhez.*

A vers szerint az, aki egy kicsit is megtapasztal ezekből a spirituális kincsekből, teljesen szabaddá válik, mindörökké boldogságban, abszolút üdvösségben fog fürödni.

Először tehát arról hallhattunk, hogyan vezessük az életünket, ha az Istennel való egyesülésre vágyunk. Másodsorban kiderült, hogy az exoterikus ismeretekre alapozódó módszerek nem segítenek Isten elérésében, a lelkünk ily módon nem képes elérni a Teremtőt. Ez csak úgy lehetséges, ha ráhangolódunk a Hari Kirtánra, a Hangáradatra, amely szüntelenül ott zeng a bensőnkben. E hatalmas áldásokból már egy kicsi is elég a megváltáshoz.

*Aki a Nirvána állapotában
Kirtánnal dicsőíti a Teremtőt,
és a meditációban szemlélődik Őrajta,
ebből egy pillanat is elég
az örök üdvösség elnyeréséhez.
Ó, a szentek átszelik a világ-óceánt.*

Ha el akarjuk érni a megszabadulást és az egységet Istennel, jussunk el egy spirituális Mester, egy tökéletes

benső Vezető lótuszlábához! Az Ő kegye nélkülözhetetlen a megváltás eléréséhez. Csak az Ő általa elnyert beavatásnak köszönhetően szabadulhat ki a lelkünk Kál csapdjából, a 8,4 millió létforma karmikus kerekéből. Ezt követően a karmikus számlánk Dharam Raj, a halál urától a spirituális Mester kezébe kerül.

Az iszlám hagyomány szerint két angyal ül a vállunkon. Az egyik a jó tetteket jegyzi fel, a másik a rosszaságokat. Ha valaki nem rendelkezik egy spirituális Mester irányításával, akkor az élete végén megjelenik a halál angyala, Dharam Raj ügynöke, hogy megakadályozza a jó cselekedeteket a halál beállta utáni elszámolását.

Ha viszont valaki a beavatással megkapta a Naam kincsét, többé semmiféle kapcsolata nem marad a halál urával vagy az ő követivel, ügynökeivel. Ő egyedül Istenhez kapcsolódik. Atyánk a meditáció művészetének az elsajátításával először a fizikai szint fölé emeli a lelkünket. Majd garantálja a gyakorlati tapasztalatokat a Fényről és a Hangáradatról. Közvetlen lesz a lelkünk kapcsolata az Istenerővel. Ezután átvezeti a csillagos égen, a benső Holdon és Napon, amelyeken túl a lelkünk, az igazi valónk találkozik a

spirituális Mesterünk sugárzó formájával. Ráhangolódunk az örökké zenegő Muzsikára, majd a Saar Shabd, a Sat Shabd hangjaira. Végül a Mester belemeríti a lelkünket Istenbe.

„Ó, a szentek átszelik a világ-óceánt”, ami maga a földi életünk. Ezt Khwaja Hafiz így mutatja be: „Olyan, mint a mélysötét éjjel, amelyben vilámlámpény pulzál, a csónak a sziklás partok között bizonytalanul imbolg. A vízben számtalan hatalmas krokodil és más vízi szörnyek leselkednek ránk, és sehol nem látjuk a biztos kikötőt. Képtelenek vagyunk tájékozódni, hiszen semmit sem látunk.”

Erre a helyzetre a megoldást Bhai Nand Lal Goya adja meg: „Miért háborogsz, miért zavar, ha viharos a tenger? Bár az ilyen forgószelet az emberek nagy csapásnak érzik, neked mi közöd hozzá? Ha sötét az éjszaka, az emberek nem értik ennek az okát. Ám te miért rettegsz a krokodiloktól? Ó, barátom! Te megkaptad a beavatást egy tökéletes spirituális Mestertől. Csak nézz az Ő szemébe, és többé nem fogsz félni ezektől a külső rémségektől!” E szavakkal a szent arra hívja fel a figyelmünket, hogy aki a Mester kegyéből átszeli az élet óceánját, az hozzájut a Naam kincseihez, és végül eléri Istent.

Sant Rajinder Singh

KÉRDÉS-FELELET A KARMÁRÓL, A PILLANATBAN ÉLÉSRŐL, A TÉVEDÉSEINK KEZELÉSÉRŐL

Kérdés: *Mi a krijamana karma hatása az életünkre?*

Mester: Különbéféle módokon tekintünk az életünkre, és arra, hogyan kellene azt vezetnünk. Ha úgy vélekedünk, hogy bármi is történik, az elkerülhetetlen, és a jövőt illetően nem számít, hogy mit csinálunk – ez a mi legnagyobb tévedésünk. Isten az emberi születéssel esélyt adott nekünk arra, hogy elérjük a végső célunkat.

A Sant Mat útjának a tanítása ismételtén kihangsúlyozza, hogy az életünkben ezután végbemenő történések 25%-ban attól függnek, amit most teszünk. Vagyis a bekövetkező karmikus események ilyen arányban rajtunk múlnak. Ha azt feltételezzük, hogy ezen a 25%-on belül nincs jelentősége annak, hogy mit eszünk, iszunk, hogyan élünk, milyen szórakozásokkal töltjük az időt, ez azért van így, mert nem tudjuk, mi történik a halál után. Ám a létezésünk majd akkor is folytatódik. Fontos annak a felismerése, hogy ez a 25%-nyi szabad akarat elegendő a végső célunk eléréséhez. Istennek adhatjuk a figyelmünket, közel kerülhetünk Őhozá, elérhetjük a végső egységet Ővele.

Emberi lényként kötelességünk, hogy keményen dolgozzunk, és akkor hozzájuthatunk a gyümölcsökhöz, amelyeket Isten adni akar nekünk. Nagy tévedés azt hinni, hogy ezeket szorgalmas igyekezet nélkül is megkaphatjuk. A mondás szerint: „Segíts magadon, és akkor Isten is megsegít!” Eljünk ezzel a lehetőséggel! Adjuk a figyelmünket Istennek! Ne vesztegessük el az erre kapott időnket! Fordítsuk azt a javunkra, hogy kiszabadulhassunk a 8,4 millió létforma karmikus kerekéből! Tartsuk a figyelmünket ebben az irányban, hogy elérhessük a létezés végső állomását!

Kérdés: *Hogyan szabadulhatunk meg a karmikus terbeinktől?*

Mester: Mindazok, akik beavatottak, ezt könnyen megtehetik. Beavatáskor a szamcsita vagy tárház karma megsemmisül. A praladba vagy sors karma az, amely a földi létünk idején lejátszódik. Ennek elviseléséhez segítséget kapunk. Így az életünk során a nehéz dolgok könnyebben elviselhetővé válnak.

Még ott vannak a krijamana karmák, amelyeket a gondolatainkkal, a

szavainkkal és a tetteinkkel napi szinten okozunk. Mindezeket a meditáció segítségével még ugyanazon a napon megsemmisíthetjük. Ezért is fontos a rendszeres meditáció. Sant Kirpal Singh azt tanácsolta, hogy a napunk 10%-át, kb. két és fél órát szenteljünk a spirituális gyakorlata-

inkra. Ily módon folyamatosan megszabadulhatunk a naponta okozott karmáktól. Amikor azután az életünk végére érünk, már az összes karmánk megsemmisült, és sikeresen kimene-
külünk az életek és halálok kerekéből.

Kérdés: *Hogyan teremtsünk megfelelő környezetet a meditációra?*

Mester: A meditáció szempontjából nagyon fontos, hogy békés legyen a napi életünk. Ha zűrzavar van az otthonunkban, ha a férj és a feleség folyamatosan harcol egymással, ha elmélyül a gyermekekkel való nézeteltérés, növekszik a távolság – ilyen légkörben nehéz meditálni. Ehhez nyugodt környezetre van szükség. Mégha valakit feszültség vesz is körül, képes benső békére lenni, ha egyre koncentráltabbá válik. Mindaddig nem lehetünk sikeresek, amíg nem fókuszált, teljesen összefogott a figyelmünk. Ezért lényeges, hogy harmonikus légkörben fogjunk neki a meditációnak. Ennek érdekében mi magunk is sokat tehetünk.

A második fontos dolog az, hogy azt tegyük, amit másoknak mondunk vagy másoktól elvárunk. Sok testvérünk nem meditál, de erre intik a gyermekeiket. Így viszont nincs kellő ereje a kimondott szónak. A nagy szentek tanácsa az, hogy először mi formálódjunk jobb, igaz emberré, aki magába ülteti az etikai értékeket. Bárkivel kerülünk kapcsolatba, az interakcióink során őrizzük meg a békés légkört, mert ha az nyugodt és szeretetteljes, csak akkor vagyunk képesek a figyelmünk koncentrálására. Ha viszont felfordulás, feszültség vesz körül bennünket, nagyon nehéz megőrizni a nyugalmat. Nagyon sok esetben a pénz vagy a kapcsolati problémák a viták kiváltói. Ilyen helyzetekben is a segítségünkre lehet a szent Ige abban, hogy meg tudjuk őrizni a

benső egyensúlyunkat. Aki összefogott, akinek a figyelme – vagyis a lélek külső kifejeződése – nem vándorol ide-oda, az képes mindig megmaradni ebben az állapotban.

Arra van szükségünk, hogy lecsendesedjünk. Ha ezt elérjük, akkor a zűrzavaros helyzetekben is nyugodtak tudunk maradni. Persze ilyen nehezítő tényezők nélkül könnyebb a benső nyugalom megtalálása. Törekedjünk arra, hogy jó vagy egyre békésebb atmoszféra vegyen körül bennünket! Ha ilyen körülmények között kezdünk el meditálni, könnyűvé válik az összpontosítás, és gyorsan haladunk a végcélunk felé.

Kérdés: *Miért helyeződik kiemelt hangsúly a spiritualitásban a pillanatban élésre?*

Mester: Gyakran halljuk, hogy a jelen pillanat a legértékesebb. Semmit sem tehetünk abban a pillanatban, amely már elmúlt. Megtervezhetünk dolgokat, de azok már nem válthatók valóra. Ezért annak nincs se haszna, se értelme, hogy amiatt nyugtalanodjunk, amin már nem változtathatunk. Emiatt a legfontosabb a jelen pillanat. Fordítsuk a legnagyobb javunkra!

A Sant Mat tanítása ismételten kiemeli, hogy értelmetlen olyan dolgokra áldoznunk a figyelmünket, amik már mögöttünk vannak. Legfeljebb annak vesszük hasznát, hogy tanulunk a tévedéseinkből, amelyek miatt megtörtént valami, aminek nem kellett volna bekövetkeznie. Ha

ugyanis a pillanatot, amelyben élünk, régi dolgokon tépelődésre vesztegetjük, akkor ezt is eltékozoljuk. Értelmetlenül múlik el.

Fordítsuk a figyelmünket Isten felé! Így szolgálja a legnagyobb javunkat az adott pillanat. Fontos, hogy tudatában legyünk annak, hogy ilyenkor mit teszünk. Az a legjobb, ha a spirituális fejlődésünk érdekében cselekszünk. Ez mit jelent a gyakorlatban? Először is, legyen a figyelmünk a spirituális Mesterünkön! Másodsor, építsük bele az életünkbe az etikai értékeket, mivel ezek alkotják az alapot, amelyre a spirituális életünk épülhet! Harmadszor, mondjuk a simrant! Mindezekkel elérjük, hogy az elménk nem fog kóborolni, nem tart vissza bennünket a célbajutástól. Negyedszer, meditáljunk, hogy előre haladhassunk a benső világban. Legyen nyugodt a testünk és az elménk! Ez a hatékony meditáció előfeltétele. Ha ezekkel töltjük a jelen pillanatot, ha a lépéseink Isten felé vezetnek, akkor az a javunkat szolgálja. Így éljünk!

A Sant Mat ösvényén tehát nagyon fontos a jelen pillanat, ugyanis meghatározza azt, ami később bekövetkezik. Ha azt helyes módon töltjük, a következő is ilyen lesz számunkra. Ha viszont ilyenkor is azon gondolkodunk, hogy mi lesz később, akkor ez értelmetlenül telik el.

Mindezért lényegbevágó, hogy odafigyeljünk arra, mit teszünk az adott momentumban. Gondoskod-

junk az elménk, a testünk nyugalmáról, meditáljunk, mondjuk a simrant, vagy önzetlenül segítsünk valakin! Ez utóbbi is jótékony hatással van ránk, ugyanis, ha elvárások nélkül fizikai, mentális, anyagi támogatást nyújtunk valakinek, az is felgyorsítja a hazafelé vezető utazásunkat.

Mindezen okokból igyekezzünk a javunkra fordítani a jelen pillanatot! Fókuszáljunk Istenre! Azt fogjuk tapasztalni, hogy ez egyre közelebb juttat bennünket Őhozzá.

Kérdés: *Hogyan nézzünk szembe a tévedéseinkkel?*

Mester: A fent és lent helyzetek mindenki életének a velejárói. Ha nem a kedvünk szerint alakulnak a dolgok, ezt kudarcként éljük meg, és idegesek leszünk. Meg kell értenünk, hogy ilyenkor újra meg újra próbálkoznunk szükséges. Ne adjuk fel, hanem ismételten tegyünk próbát! Ha semmi sem történik, akkor is folytassuk az erőfeszítéseket! Ha az a valami jó nekünk, az valamikor teljes bizonyossággal be fog következni. Csak olyasmikbe fektessünk erőt, amik megvalósulását nem érezzük képtelenségnek! Egyébként semmi sem lehetetlen. A viszonytagságok az életünk részei. Értsük meg ezeket, és ne féljünk tőlük! A mi dolgunk a kitartó próbálkozás. Az eredmény Isten kezében van. Ő tudja, hogy mi a jó nekünk, és az fog bekövetkezni az életünkben. Ha folyamatosan törekszünk valamilyen cél elérésére, és nem adjuk fel a küzdelmet, végül sikeresek leszünk.

Sant Rajinder Singh

TÖRTÉNETEK A KEGY ÁRADÁSÁRÓL

Néhány évvel ezelőtt a feleségemmel megtudtuk, hogy Sant Rajinder Singh a Spiritualitás Tudománya részére új központot szeretne alapítani Chicagóban. Akkoriban Los Angelesben éltünk és dolgoztunk. Mindig arról álmodtunk, hogy egy spirituális közösségben élhessünk. Bár az áttelepülés nem tűnt célszerűnek, mégis írtam a Mesternek, és megkérdeztem, lehetséges volna-e átköltöznünk ebbe a városba.

Időközben felhívott egy üzlettársam, és állást ajánlott az osztályán. Azonnal eszembe jutott, amit Darsan Mester évekkorábban tanácsolt, amikor bizonytalan volt az állásom: „Minden munkát fogadj el, ami a kérésed, keresésed nélkül adódik, mert ezekben rejlik spirituális előrejutásod.” Kizárólag emiatt mentem bele egy állással kapcsolatos meghallgatásba. Az alacsony fizetés és leendő felettesem nem túl jó híre nem vonzott, de mikor felajánlották – a Mester tanácsát tartva szem előtt –, elfogadtam az állást.

Néhány héttel később megérkezett Maharaj Ji válaszevele. Azt írta, hogy ha Chicagóba szeretnék menni, igaz szívvel tegyék meg minden tőlük telhetőt, a többit bízzam a Mestererőre. Egy héttel ezután, az új munkámmal kapcsolatban, oktatásra küldtek San Franciscóba. Ott-tartóz-

kodásom alatt valaki említést tett egy szabad chicagói álláslehetőségről.

Amikor hazaértem, megosztottam a híreket a feleségemmel. Lelkesedése és öröme az egész hétvégét felvidította. Hétfőn a munkahelyemről odatelefonáltam, hogy érdekelne a chicagói állás. Két órával később a gyárigazgató bejött az irodámba, és megkérdezte: „Mit csinálsz még itt?” Nem értettem, hogy mire céloz. Megismételte: „Mit keresel még itt, ezen a munkahelyen, mikor hamarosan Chicagóba indulsz?” Jó, hogy ültem, mert a lábam remegni kezdett.

Később, mikor megkérdeztem, hol található a chicagói iroda, azt mondták a Lisle városrészben. Elővettem a térképet, és felfedeztem, hogy csupán hat kilométerre leszünk a Spiritualitás Tudományának Központjától.

Másfél évig dolgoztam ezen a munkahelyen. Leírhatatlan, milyen csodálatos időket töltöttünk Maharaj Ji-val. Szavakba öntve: ez volt életünk egyik leghatalmasabb tapasztalata. E szavak csupán távolról közelítik meg a valóságot, aminek részesei lehettünk. Egy javaslatban összegezve a történeteket – a Mester szavaival élve – a következőket mondhatom: Tégy egyetlen lépést a Mester felé, és Ő millió lépéssel siet feléd!

Tom Andryuk

A férjemmel együtt Sant Rajinder Singh beavatottjai vagyunk, és az indiai Lucknowban élünk. Első lányunk, Puja 2000 áprilisában született meg. Szerencsére, ő egészséges. A második gyermekünk is kislány volt. Egy évvel később jött a világra, és négy röpke hónap múltán meghalt. Nagyon ritka rendellenességben szenvedett: a koponyacsontok nem fejlődtek ki megfelelő módon az anyaméhben. Ilyen esetekben a fejtetőn marad egy bemélyedt terület, amely veszélynek van kitéve, mivel a koponyacsont nem fedi be, ezért nem védi megfelelően. A fejet borító bőr képződése is abnormális. Nagyon nehezen tudtuk kiheverni a kicsinyünk elvesztését.

Néhány év múlva úgy döntöttünk, vállalunk egy újabb gyermeket, és reménykedtünk benne, hogy ez a baba az elsőhöz hasonlóan egészséges lesz. Fiunk született – ugyanezzel a rendellenességgel. Héthónapos korában, mélységes fájdalmat okozva, itt hagyott bennünket.

A bánatunk az évek során alig enyhült, de 2006 júliusában újra babát vártunk. A legszörnyűbb csapásként ez a fiunk is ugyanezzel a rendellenességgel született meg. Számptalan orvossal konzultáltunk, bár anyagilag nem engedhettük meg magunknak, hogy költséges beavatkozásokra gondoljunk. A válaszok semmi jóval nem

kecsgettettek bennünket, így mély levertség lett úrrá rajtunk.

Amikor a kisbabánk három hónapos lett, elvittük Sant Rajinder Singhhez Delhibe. Csatlakoztunk a többiekhez, akik sorban állva várahoztak Maharaj Ji darshanjára, mialatt Ő végigsétált a sorok között. Amikor Rajinder Mester elénk ért, a férjem mélységes fájdalmat és reményvesztettséget kifejező gesztussal, egyszerűen a kezébe tette a babát. Egyetlen lélegzetvétellel, keserű könnyek között panasolta el a szívfájdalmunk történetét: miképp távozott már el két csecsemőnk, és hogy ez a gyermekünk is ugyanettől a koponyatetőn jelentkező csonthiánytól szenved.

Mialatt Maharaj Ji a karjában tartotta a gyermekünket, a kezét kegyesen arra a területre tette, ahol az a behorpadás volt a fején, és azt lágyan körbesimogatta. Aztán mosolyogva visszaadta a férjemnek a babát, és szeretetteljes hangon megkérdezte: „Mutasd csak, hol is van az a bemélyedés, amiről beszéltél? Látod? Itt ennek nyoma sincs. Semmi baja nem lesz a fiatoknak.”

A férjem hálakönnyekben tört ki, mialatt Maharaj Ji nevet is adott a gyermekünknek. „Anmol” lett a neve, amelynek a jelentése „felbecsülhetetlenül értékes.”

Az azóta eltelt három évben a fiunk koponyája változatlanul egészséges, és ő nagyon jól van. Képes lenne bárki is kifejezni a háláját egy ilyen áldásért?

Pinky Rajput

GYERMEK OLDALAK

Sant Rajinder Singh

A BENSŐBEN TALÁLHATÓ KINCSEK

Volt egyszer egy farmer, aki szegényen éldégt egy kis faluban. Keményen dolgozott azért, hogy meg tudjon élni a földjéből, de a bevételeiből nem futotta szép házra, vagyontárgyakra, finom ruhákra. Olyan elnyűtt volt az öltö-zéke, hogy némelyik szomszédja kigúnyolta emiatt. Ez az ember mindezek ellenére megelégedett azzal, amije volt. Hatalmas szeretetet érzett Isten iránt, és a szabad idejét az Úrra való édes emlékezésben, imával és meditációval töltötte.

Némelyik barátja azt tanácsolta neki, hogy tegyen valamit ő maga is, ahe-lyett, hogy Istenhez imádkozással vesztegeti az idejét. Bár a farmer elégedet-ten élt, de annyit korholták, és nyaggatták amiatt, hogy tegyen végre valamit a körülményei megváltoztatásáért, hogy végül a kétség magja gyökeret vert az elméjében. Egyre többet gondolt arra, hogy gazdagabban talán boldogabb lenne.

Egy éjszaka, álmában egy isteni lény azt javasolta neki, hogy menjen a vá-rosba, ahol nagy kincset fog találni. Amikor felébredt – mivel a barátai hatá-sára ott volt benne a meggazdagodás utáni vágy – elhatározta, hogy követi az álombeli tanácsot. Elindult a városba. Korábban sohasem járt ott, ezért nem ismerte az ottani szokásokat, a szabályokat. A rendőrfőnök, aki azt tapasztal-ta, hogy mindenfelé kóborol a város utcáin, felszedte őt, és a rendőrrésre vit-te.

Elkezdte faggatni a farmert: „Miért kószálsz éjjel-nappal az utcákon?”

Annak a válasza így hangzott: „Kincset keresek. Azt álmodtam, hogy hatalmas kincsre fogok bukkanni itt.”

A rendőrfőnök felkiáltott: „Ó, te bolond! Én már rengeteget álmodtam arról, hogy kincset találok. Ám ezek csak álmok. Én nem törődöm velük. Csupán haszontalan ábrándképek. Egy álmomban például azt a tanácsot kaptam, hogy menjek ki a városból, és egy faluban keressem meg egy szegény

ember kunyhóját. A házacska egy patak partján található. A közelében egy kis farm van, de a házikó nagyon szegényes. Az álmomban tudtomra adták, hogy nagy vagyon vár ott rám. Ám én sohasem vettem komolyan az ilyesmit, mert a látomás nem valódi.”

Amint a rendőrfőnök részletesen leírta a házat, a farmer meghökken: pontosan ilyen az ő otthona.

A rendőrfőnök visszaküldte őt a falujába. Az emberünk túlárado örömmel ábrándozott a

lehetőségről, hogy a keresett kincs a saját udvarán van.

Odasietett a rendőr által leírt pontra. Elkezdett ásni. Biztos volt benne, hogy egy nagy és teli kincsesládát fog találni, amely gazdaggá fogja tenni. Hihetetlen volt számára, hogy elrejtett kincsekre bukkanhat a saját otthonában.

A történet a mi állapotunkat tárja elénk. Az egész világon kutatunk a boldogság és a szeretet után. Nem ismerjük fel, hogy az igazi gazdagság, a valódi boldogság, a tökéletes szeretet bennünk vár ránk.

Azt hisszük, hogy a boldogság a külső világban található meg: a vagyonban, a hírnévben, a földi javakban és a kapcsolatokban. Az igazi boldogság azonban befelé fordulva fedezhető fel. Isten szeretete bennünk van. A külvilágban ehhez semmi sem hasonlítható. Abehett, hogy a külvilág vagyontárgyait hajszolnánk, inkább üljünk le meditálni, és találjunk rá az igazi gazdagságra a bensőnkben! Az életünk így megtelik szeretettel, üdvösséggel, örök békeességgel és boldogsággal.